

Július Molnár – storočný jubilant

V utorok 10.08.2021 som uskutočnil veľmi milú, príjemnú a asi aj neopakovateľnú návštevu v Trnave u naozaj dlhoročného a najmä dlhovekého člena zväzu pána doktora Júliusa Molnára. Dôvodom návštevy bola gratulácia k najokrúhlejšiemu výročiu narodenia aké vôbec existuje a to je neuveriteľných 100 rokov.

Keďže som pána Molnára poznal predtým iba z počutia a osobne som sa s ním nikdy nestretol, pripravoval som sa na stretnutie s určitými obavami ako budem komunikovať s človekom, ktorý, ako som si v duchu storočného človeka predstavoval, bude už zle počuť, vidieť, artikulovať, ťažko alebo vôbec sa hýbať a možno aj vnímať. Predpokladal som teda, že pôjde o krátku formálnu návštevu. Po zazvonení na zvonček jeho brány v rodinnom dome, prišiel len s paličkou v ruke otvoriť čulý, zhovorčivý a po všetkých stránkach čiperný pán, ktorý sa predstavil ako Július Molnár. Odhadoval som, že ide o oslávencovho syna. Na moje obrovské prekvapenie mi ale pán Kuchta, ktorý stretnutie zorganizoval povedal, že toto je náš oslávenec. Z údivu som nevychádzal ani po mojej gratulácii a odovzdaní osobného daru v podobe najnovšej dvojdielnej publikácie Miroslava Bachratého.

Usadili sme sa v jeho obývačke, kde nám hneď povedal, že u neho nosenie rúška nie je zvykom a osobne priniesol a nalial, samozrejme aj sebe, pohár vína na prípitok. Potom ešte niekoľkokrát odbehol, aby nám na dokreslenie niektorých svojich zážitkov, priniesol ukázať fotografie či knihu. Ani som nezbadal ako ubehla veľmi príjemná hodina v spoločnosti človeka, pri ktorom som mal zrazu pocit, že sa určite poznáme už dávno. Náš rozhovor bol veľmi spontánny a priateľský a dozvedel som sa množstvo zaujímavých informácií nielen o filatelii a karta maxima, ktorým sa oslávenec dlhodobo, takmer až profesionálne venoval, ale aj o čriepkoch (niekedy aj pomerne pikantných) z jeho zverolekárskeho, ale aj osobného života, a to najmä z období, ktoré poznám len z učebníc dejepisu. Rád som posunul povinnosti, ktoré som mal následne naplánované a zostal som ako dlho sa len dalo. Pri odchode na moju otázku ako mu mám poslať vytlačené fotografie z nášho stretnutia, ihneď reagoval, že nech mu ich pošlem e-mailom, on si už vyberie a vytlačí čo bude chcieť. Úplne samozrejme nás bol osobne odprevadiť až k bráne a neustále pri tom žartoval.

Skutočne nevšedný a hlboký zážitok. Ešte raz z úprimného srdca gratulujem k dožitej storočnici a ďakujem za naše stretnutie.

Pavol Lazar, predseda ZSF

Gratulácia ešte s rúškom

Prípítok už bez rúška

Ešte spoločné foto pred odchodom